

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/22/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120010669
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120010669.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci obžalovaného X. G., nar. X. T. XXXX v Z., trvalé bydlisko Q. XXX, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 26. novembra 2020, č. k. OT/54/2020-99, na verejnom zasadnutí konanom 28. októbra 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného X. G. zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 26. novembra 2020, č. k. OT/54/2020-99, uznal obžalovaného X. G. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 14.3.2020 v čase asi o 15.16 hod. v Q. v garáži za rodinným domom č. XX, pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcej slovnej hádke a oplzlých nadávkach fyzicky napadol svoju družku M. G. tak, že ju udieral oboma rukami po oboch stranách hlavy, pri tomto sa jej niekoľko krát vyhrážal slovami „zabijem ťa, ty kurva vyjebaná“, načo poškodená z dôvodu obavy osvoj život a zdravie odišla do vnútra rodinného domu a uzamkla sa a obvinený jej následne búchal na vchodové dvere.

2. Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prítomný prokurátor vzdal práva na podanie odvolania a obžalovaný si ponechal lehotu. Následne písomným podaním doručeným osobne okresnému súdu 26. novembra 2020 obžalovaný zahlásil voči rozsudku odvolanie.

4. Obžalovaný zahlásené odvolanie odôvodnil prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Ľubice Januškovovej (ďalej len obhajkyňa) osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 1. marca 2021. V odvolaní obhajkyňa uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za nezákonný a nedôvodný. Vykonaným dokazovaním bolo podľa nej preukázané, že 14. marca 2020, kedy malo dôjsť k žalovanému skutku, bol obžalovaný s poškodenou od rána spolu a venovali sa spoločným činnostiam v pokojnej atmosfére, ktorá trvala dovtedy, kým sa poškodená nedozvedela, že má byť v zamestnaní povýšená. Potom, ako mu túto informáciu oznámila, vznikla medzi nimi hádka, ktorá bola vyvolaná ich rozdielnym názorom na novú pracovnú pozíciu, ktorá bola poškodenej ponúknutá. Poškodená vo svojej výpovedi z prípravného konania 15. marca 2020 uviedla, že obžalovaný potom, ako sa dozvedel informáciu o povýšení poškodenej v zamestnaní, sa naštvál, začal jej nadávať, tiež uviedla, že ona sa nenechala urážať, že po sebe kričali, v tom k nej priskočil a oboma rukami ju prefackal po tvári, na to sa rozbehla do domu, zamkla sa, pričom on začal kopať do dverí a vykrikovať, že ju zabije, nech mu otvorí, ona mu začala chystať jeho veci s tým, že už s ním nechce byť, aby sa vystaňoval a začala mu ich vykladať pred dvere. Ako telefonovala s kamarátkou tak jej on začal opäť kopať do dverí, nadávať jej a vyhrážať sa jej,

že teraz ju už naozaj zabije. Na hlavnom pojednávaní 5. novembra 2020 poškodená uviedla, že v garáži došlo k slovnej potýčke, že ju obžalovaný niekoľkokrát udrel do hlavy s tým, že ona sa išla zavrieť do domu, lebo sa jej vyhrážal. Hovoril jej, že ju zabije a silné opilecké reči. Na otázku prokurátora, prečo sa poškodená išla zavrieť po hádke do domu poškodená odpovedala, že lebo on stále nad ňou nadvihoval ruky a chcel ju biť. Mala z neho obavu, bála sa, že ju zbije. Podľa názoru obhajoby výpoveď poškodenej z prípravného konania a následne jej výpoveď z hlavného pojednávania vykazujú rozpory ohľadne vyhrážok zo strany obžalovaného, keď poškodená v prípravnom konaní uviedla, že sa jej vyhrážal potom, keď bola zamknutá v dome a na hlavnom pojednávaní uviedla, že do domu sa išla zavrieť preto, lebo sa jej vyhrážal, následne však uviedla, že do domu sa išla zavrieť preto, že nad ňou nadvihoval ruky a chcel ju biť. Obžalovaný vo svojich výpovediach v prípravnom konaní a tiež na hlavnom pojednávaní potvrdil, že medzi ním a poškodenou došlo k hádke, potvrdil aj dôvod hádky tak, ako ho uviedla poškodená. Obžalovaný však popieral, že by sa poškodenej vyhrážal tak, ako to tvrdí ona. Obžalovaný v prípravnom konaní priznal, že poškodenej podpálil štvorkolku v návale hnevu, vyhrážanie sa poškodenej a fyzické napadnutie však odmietal. Tiež uviedol, že je pravda, že poškodená začala oplzlo nadávať jemu, takisto začal nadávať on poškodenej, ale určite sa jej ani zmienkou nevyhrážal zabitím, takisto sa jej nedotkol, čiže nenapadol ju. Pri výsluchu na okresnom súde 18. marca 2020 uviedol, že poškodená mu nadávala do všetkých basistov vyjebaných špinavých, že patrí do base, je nula, je nič. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní 5. novembra 2020 priznal, že poškodenej vulgárne nadával, najprv že je šibnutá, potom sa to ďalej stupňovalo, až došlo k tomu, čo povedal „že zabijem ťa ty kurva špinavá“. Tiež priznal, že poškodenú „počápal“ po lícach, nebolo to silnej intenzity, vyhrážky jej hovoril pred tým, ako ju udieral. Z takto vykonaného dokazovania podľa názoru obhajkyne nie je možné jednoznačne ustáliť, že obžalovaný sa dopustil takého konania, ktoré by napĺňalo skutkovú podstatu uvedeného trestného činu nebezpečného vyhrážania. Vykonaným dokazovaním je bezpochyby preukázaná hádka medzi obžalovaným a poškodenou, pritom aktívni v tejto hádke boli obaja, keď samotná poškodená uviedla, že po sebe obaja kričali a že ona sa nenechala urážať. Poškodená síce tvrdila, že obžalovaný sa jej vyhrážal, uviedla aj aké vyhrážky použil, tiež potvrdila, že mala z neho obavu, avšak vzhľadom na rozpory, ktoré vykonané dôkazy vykazujú ohľadne vznesenia vyhrážok, teda akým spôsobom, kedy a za akých okolností boli povedané, nie je podľa je názoru možné z vykonaných dôkazov bez akýchkoľvek pochybností vyvodit' jednoznačný záver o význame samotných vyhrážok a priznať týmto vyhrážkam takú vážnosť, že by vzbudzovali u poškodenej dôvodnú obavu o svoj život a zdravie. Z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní konanom 5. novembra 2020 vyplýva, že v ten deň, kedy došlo k žalovanému skutku sa „popíjalo s tým, že pán obžalovaný popíjal viac a hľadal svoje emócie“. Poškodená tak potvrdila, že aj ona popíjala, bola teda pod vplyvom alkoholu, čo malo bezpochyby vplyv na jej vnímanie celej situácie a ďalších udalostí, ktoré sa následne odohrali a bezpochyby tiež na jej reakciu na vzniknutý konflikt. Sama poškodená uviedla, že vyhrážky povedal obžalovaný v hneve potom, ako najprv spolu popíjali a vyostrila sa medzi nimi vzájomná hádka, pričom z výpovede obžalovaného vyplýva, že práve poškodená jemu vulgárne nadávala, ponížovala ho, vyhodila ho z domu, zbalila mu veci a položila ich pred dvere. Výpovede poškodenej a obžalovaného nie sú jednoznačné v tom, kedy boli vyhrážky povedané, či pred tým ako sa poškodená zamkla do domu alebo potom keď bola v dome, ako reakcia obžalovaného na okolnosť, že mu poškodená zbalila veci a dala ich pred dvere. Obžalovaný je usvedčovaný zo spáchania trestného činu nebezpečného vyhrážania hlavne výpoveďou poškodenej M. G., ktorú však treba hodnotiť v kontexte všetkých skutočností, ktoré poškodená uviedla. Obhajkyňa poukázala na reakciu poškodenej na vzniknutú hádku, keď sa zamkla v dome a zbalila veci obžalovaného a tieto vyložila pred dvere, čo bezpochyby celú už aj tak dosť napätú situáciu ešte viac vyhrotilo. Tiež je potrebné prihliadať aj na skutočnosť, vyplývajúcu z výpovede obžalovaného, že poškodená sama vulgárne nadávala obžalovanému, tohto ponížovala a provokovala a chcela ho dostať z domu. Obhajkyňa tiež poukázala na to, že poškodená síce podala trestné oznámenie na obžalovaného, avšak následne došlo medzi nimi k zmieru, všetko si vysvetlili a obnovili spolužitie ako druh a družka, v súčasnosti žijú v spoločnej domácnosti a spolu hospodária. Poškodená mala záujem urovnať vec aj na polícii a nechcela aby sa pokračovalo v trestnom konaní, avšak vyšetrovateľ jej povedal, že pokiaľ to stiahne, môže byť obvinená ona sama. Obžalovaný najskôr v prípravnom konaní popieral, že by sa poškodenej vyhrážal, na hlavnom pojednávaní potom priznal, že sa poškodenej vyhrážal, avšak z jeho výpovede nevyplýva, že by vyhrážky myslel vážne, ani že by u poškodenej mohli vzbudiť dôvodnú obavu, že by tieto vyhrážky uskutočnil. Prejavil tiež ľútosť nad tým, čo sa stalo. Na základe vyššie uvedené je obhajkyňa toho názoru, že vykonaným dokazovaním vzhľadom na rozpory vo výpovediach poškodenej a aj obžalovaného, ktoré neboli odstránené, nie je možné jednoznačne ustáliť, že k žalovanému skutku došlo. V prípade, že odvolací súd napriek uvedenému dospeje k záveru, že k žalovanému skutku došlo, je obhajkyňa toho názoru, že nebolo preukázané naplnenie zákonných

znakov skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona z hľadiska materiálnej stránky v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., keď vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti za akých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, je jeho závažnosť nepatrná. Absentuje tiež z hľadiska subjektívnej stránky úmysel obžalovaného splniť svoje vyhrážky voči poškodenej a tiež po objektívnej stránke absentuje dôvodná obava z toho, že obvinený svoje vyhrážky uskutoční. Odvolaním napadnutým rozsudkom bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby, ktorý vzhľadom na závažnosť žalovaného skutku považuje obhajkyňa za neprímerane prísny. Poukázala aj na záverečný návrh prokurátorky okresnej prokuratúry, prednesený na hlavnom pojednávaní, ktorá sama nepovažovala za nevyhnutné ukladať mu trest odňatia slobody a navrhovala uloženie peňažného trestu.

5. S poukazom na skutočnosti uvedené v bode 4. obhajkyňa v konečnom návrhu žiadala, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d), e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol a v zmysle zásady *in dubio pro reo* obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, resp. podľa písm. b) nakoľko skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, nie je trestným činom. Alternatívne navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

6. Prokurátor sa k písomne zdôvodnenému odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

7. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného dňa 23. marca 2021.

8. Za účelom prejednanja odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 28. októbra 2021, pričom na verejné zasadnutie sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry a obhajkyňa obžalovaného. Verejné zasadnutie sa vykonalo v neprítomnosti obžalovaného, ktorý s týmto postupom súhlasil a tiež v neprítomnosti poškodenej, ktorá sa bez ospravedlnenia nedostavila.

9. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedopĺňal, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli.

10. Pokiaľ ide o konečné návrhy, prokurátor žiadal odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajkyňa obžalovaného sa pridržala písomne podaného odvolania a konečného návrhu tam uvedeného, ktorý modifikovala v tom smere, že ak by odvolací súd napriek ich odvolacím námietkam dospel k záveru o vine obžalovaného, potom žiadala, aby zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu len vo výroku o treste a sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží primeraný peňažný trest.

11. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba - obžalovaný, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, krajský súd mohol prihliadať len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania, avšak také chyby nezistil. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

13. Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom, obžalovaný v odvolaní konkrétne procesné pochybenia nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

14. Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Nakoniec ani samotný obžalovaný v odvolaní nenamietal rozsah vykonaného dokazovania, teda že by okresný súd nevykonal všetky dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé a zákonné rozhodnutie.

15. Podstata odvolacích námietok obžalovaného spočíva v spôsobe, akým okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil a aké skutkové zistenia z nich ustálil.

16. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd pripomína, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok

nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

17. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

18. Krajský súd tiež v súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

19. V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok. Okresný súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol o vine obžalovaného a jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Zároveň sa okresný súd vyrovnal aj s obhajobou obžalovaného konštatovaním, že tento na hlavnom pojednávaní nespochybnil žiadne skutkové tvrdenie uvedené v obžalobe prokurátora. Podľa názoru krajského súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si odôvodnenie v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje bez potreby vecne správne argumenty opakovať.

20. Pokiaľ obhajoba v odvolaní namietala, že vo výpovediach obžalovaného a poškodenej na hlavnom pojednávaní a ich výpoveďami z prípravného konania sú podstatné rozpory, ide o námietku nedôvodnú. Obhajobe je potrebné pripomenúť elementárne pravidlo upravené v ust. § 278 ods. 2 Tr. por., že pokiaľ okresný súd rozhoduje na hlavnom pojednávaní, tak smie pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Výpovede obžalovaného a poškodenej z prípravného konania neboli na hlavnom pojednávaní prečítané, nakoľko to žiadna zo strán konania za účelom odstránenia rozporov nenavrhol. Z uvedeného dôvodu nie je možné na tieto výpovede z prípravného konania prihliadať.

21. Naopak, okresný súd postupoval správne, keď pri rozhodovaní o vine vychádzal výlučne z oboch výpovedí realizovaných na hlavnom pojednávaní, v rámci ktorých sa obžalovaný ku stíhanému skutku v celom rozsahu priznal a popísal jeho priebeh a poškodená svojou výpoveďou obžalovaného zo spáchania skutku takisto bezpečne usvedčila. V týchto výpovediach oboch aktérov skutku krajský súd žiadne, pre posúdenie veci podstatné, diskrepancie nezistil.

22. Odvolacie námietky vníma krajský súd ako snahu obhajoby, aby obe výpovede boli vyhodnotené odlišne, a síce v prospech obžalovaného. Nakoniec snaha bagatelizovať konanie obžalovaného je zrejmá nielen z jeho obhajoby (o. i. sa bráni tým, že kvôli nepatrnej závažnosti nejde o trestný čin, že vyhrážky smrťou nemyslel vážne a pod.), ale aj z vyjadrenia poškodenej, ktorá poukázala na to, že sa vzťahy medzi nimi medzičasom stabilizovali, obnovili vzájomné spolužitie, preto nechce, aby bol obžalovaný potrestaný, čo uviedla v písomnom podaní doručenom okresnému súdu 4. marca 2021, označenom ako „vyjadrenie k rozsudku“. K tomu krajský súd uvádza, že samotná okolnosť, že sa vzťahy

medzi nimi postupne urovnali a dnes si dobre vychádzajú ako spolužijúci partneri, nič nemení na fakte, že sa skutok stal, že je trestný, že ho spáchal obžalovaný ako trestne zodpovedný páchatel' a za jeho spáchanie je potrebné voči nemu vyvolať dôsledky v podobe trestnej sankcie.

23. Pokiaľ ide o právne úvahy, akými sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona, tieto sú zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Správne okresný súd ustálil, že skutok ustálený v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku napĺňa všetky zákonné znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a pokiaľ ide o rozbor jednotlivých zákonných znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu, tu krajský súd v podrobnostiach poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie okresného súdu, opäť bez potreby ho opakovať. Rovnako správne okresný súd u obžalovaného ustálil zavinenie vo forme priameho úmyslu.

24. Pokiaľ obhajoba namietala, že ani poškodená netrvá na trestnom stíhaní obžalovaného, k tomu je potrebné uviesť, že trestné stíhanie je v tomto prípade vedené pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, ktoré stíhanie nie je a nikdy nebolo podmienené súhlasom poškodenej, ktorá skutočnosť explicitne vyplýva z ust. § 211 Trestného poriadku. Naopak, súhlasom poškodenej bolo podmienené trestné stíhanie obžalovaného pre časť skutku právne kvalifikovanú ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., ktoré stíhanie okresný súd uznesením z 26. novembra 2020 pri späťvzatí súhlasu poškodenej s týmto stíhaním celkom správne zastavil.

25. Aj odvolaciu námietku, že konanie obžalovaného nevzbudilo u poškodenej dôvodnú obavu o život resp. zdravie, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Spôsobilosť vyhrážky vzbudiť dôvodnú obavu sa posudzuje vždy v okolnostiach konkrétneho prípadu. Stačí pritom, aby konanie ako také bolo spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu, nie je potrebné z hľadiska naplnenia zákonných znakov, aby táto obava naozaj vznikla. V tomto prípade poškodená vo výpovedi jednoznačne uviedla, že z konania obžalovaného mala v tom čase strach. Z tohto pohľadu je bez významu, že poškodená s odstupom času konanie obžalovaného bagatelizuje. V kontexte okolností prípadu, kedy konanie obžalovaného nespočívalo len v samotných vyhrážkach smrťou, ale bolo sprevádzané aj fyzickým útokom na poškodenú a následným podpálením jej majetku, nemá krajský súd najmenšie pochybnosti o tom, že konanie obžalovaného bolo nielen plne spôsobilé dôvodnú obavu o život resp. zdravie u poškodenej vzbudiť, ale že takúto obavu u nej aj reálne vzbudilo. Svedčí o tom jej reakcia, kedy pred obžalovaným po jeho ataku a vyhrážkach utiekla do domu, kde sa zamkla a zavolała policajtov.

26. Pokiaľ ide o odvolacie námietky týkajúce sa tzv. materiálneho korektívu, tieto krajský súd považuje rovnako za nedôvodné. Okresný súd otázke závažnosti súdeného činu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. (nepatrnej alebo vyššej) venoval náležitú pozornosť a dospel aj k správne právne záveru, že jeho závažnosť je vyššia ako nepatrná. Nad rámec argumentácie okresného súdu krajský súd dodáva, že nepatrná závažnosť činu spravidla neprichádza do úvahy v situácii, keď obžalovaný svojim konaním naplnil kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu, s ktorou zákonodarca spája použitie vyššej (prísnejšej) trestnej sadzby, ako tomu bolo v tomto prípade.

27. Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine za nedôvodné.

28. Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný uloženému nepodmienečnému trestu vytykal neprimeranú prísnosť a v konečnom dôsledku sa domáhal uloženia alternatívneho peňažného trestu. Poukázal na to, že ani samotná prokurátorka sa v záverečnej reči uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody nedomáhala.

29. Vo všeobecnosti treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

30. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

31. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

32. Majúc na zreteli vyššie uvedený účel trestu a jednotlivé hľadiská pre jeho ukladanie upravené v ust. § 34 ods. 4 Tr. zák., dospel krajský súd k záveru, že okresný súd ohľadom výroku o treste vykonal dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu. Svoje zistenia a závery následne dostatočným a zrozumiteľným spôsobom rozviedol v napadnutom rozsudku. Krajský súd považuje zistenia, ktoré bral okresný súd do úvahy pri určení druhu trestu a jeho výmery, vrátane zohľadnenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, za správne, ktoré potom okresný súd relevantným spôsobom aj vyhodnotil.

33. Obžalovanému okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov je trestom zákonným z pohľadu správne stanovenej trestnej sadzby a je tiež trestom spravodlivým a primeraným okolnostiam prípadu a osobe obžalovaného, ktorý aj podľa názoru krajského súdu splní svoj účel nielen z hľadiska individuálnej prevencie, ale aj prevencie generálnej a súčasne aj morálne odsúdi konanie obžalovaného.

34. Pokiaľ ide o výmeru uloženého trestu odňatia slobody, tento bol uložený na samej dolnej hranici zákonného rozpätia trestnej sadzby upravenej v ust. § 360 ods. 2 Tr. zák., preto jeho výmera už z povahy veci nemôže byť neprimeraná.

35. Pokiaľ sa obhajoba domáhala uloženia alternatívneho trestu k nepodmienečnému trestu odňatia slobody, toto neprichádzalo ani podľa názoru krajského súdu do úvahy. Keďže obžalovaný súdený úmyselný trestný čin spáchal v priebehu plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia určenej mu trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 27.2.2019, sp. zn. OT/49/2019, ppl. 27.2.2019, je v zmysle ust. § 49 ods. 2 Tr. zák. vylúčená možnosť ukladať mu opätovne podmiennečný trest odňatia slobody. Je síce pravda, že uloženie iného druhu alternatívneho trestu (napr. peňažného, či domáceho väzenia) zákon priamo nevylučuje, no v tomto prípade by iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody ani podľa názoru krajského súdu nesplnil svoj účel z hľadiska kritérií sledovaných v ust. § 34 Tr. zák. Ak totiž obžalovaného od spáchania súdnej trestnej činnosti neodradil fakt, že mu plynula skúšobná doba podmiennečného odsúdenia, ale sa v nej dopustil rovnakého trestného činu (tzv. špeciálna recidíva) voči tej istej poškodenej a obdobným spôsobom konania, niet racionálneho dôvodu sa domnievať, že by iný alternatívny trest (napr. peňažný, ktorý je svojou povahou miernejší, keďže sa netýka osobnej slobody) do budúcnosti splnil svoj účel, najmä z hľadiska individuálnej prevencie.

36. Pokiaľ obhajoba namietala, že ani samotná prokurátorka netrvala na uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody, ide o námietku nedôvodnú. O treste totiž rozhoduje výlučne súd na základe kritérií určených Trestným zákonom. Návrh prokurátora obsiahnutý v záverečnej reči v tomto smere nie je pre súd v žiadnom smere záväzný.

37. Stav veci a zákonu zodpovedá aj výrok o zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., keďže obžalovaný dosiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

38. Na základe prezentovaných úvah a právnych názorov krajský súd konštatuje, že v predmetnej trestnej veci nezistil žiadne zákonné dôvody na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto na verejnom zasadnutí odvolanie obžalovaného postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

39. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.